



-La revista contra-informativa, creada per a la lliure difusió de les idees i la cultura-

Número 5, edició autogestionada



Agost de 2005

◀ Editorial ▶

Una il·lusió, minuciosament dissenyada i amb l'única intenció d'intentar allargar la situació uns pocs anys més, camufla la situació real en la que, en diferents graus de consciència, ens trobem immersos. L'acumulació de riqueses per part d'uns en detriment d'uns altres, la situació mediambiental i el seu incert futur, la superpoblació, la fam, l'atur.....i malgrat tot, cada cop hi ha més colors als anuncis. El camí que hem anat forjant al llarg dels dos últims segles és fruit d'un passat en que per desgràcia, els motius materialistes van prendre poder als espirituals. I és ben cert que necessitem menjar, beure, un habitatge, etc, però també necessitem una ètica, una filosofia que ens retorni al vincle amb el món, on entenguem la necessitat del bon funcionament de totes les parts per a la perfecta existència de l'ens comú. I aquest ens, ens demana que cada una de les parts retorni ara al lloc que li pertoca, lloc que vam abandonar darrere la cerca de l'acumulació material. En aquell moment, una de les parts va trencar el vincle, volent tenir més poder que les altres, i fins i tot van haver-hi uns que encara volien tenir més poder. El resultat va ser la desestabilització a tots nivells. Així, talment com un virus que aniquila l'organisme lentament, el capitalisme neoliberal arriba a totes les parts de l'ens, homes, animals, natura, musica, pensaments, podrint-les per dintre, xuclant-ne l'energia vital. I malgrat l'evident desgast i emmalaltiment de l'ens, el virus el maquilla per que a les parts els sembli que tot segueix igual o millor.

Els nostres anys d'abundància han acabat. L'organisme pot estar ja ferit de mort, i és qüestió de temps que les conseqüències facin del món un lloc de caos i destrucció. I potser, més que plantejar-nos com canviar la situació ara, i millorar-la, hauríem de pensar també en que farem quan aquesta situació es destrueixi per ella mateixa. El que és ben clar és que s'han acabat els *feliços anys vint*, l'Estat del Benestar, i en definitiva aquest magnífic segle XX en el que semblava que la humanitat havia arribat al sùmmum. Si no volem seguir cap a l'abisme, haurem de canviar moltes de les nostres activitats i actituds, tant a nivell individual com col·lectiu. Evidentment la primera cosa a fer és donar un cop de mà als països subdesenvolupats per anivellar sobretot, les condicions de vida (IDH). En aquest moment són ells els qui sostenen les bases del sistema, per tant són ells els qui tenen el poder, més fins i tot, que els proletaris i gent de classe mitjana del primer món. I aquest anivellament només pot ser aconseguit amb una rebaixa de les aspiracions d'Occident, ja que amb el nostre nivell de consumisme necessitaríem més de tres planetes com la Terra. És a dir, que el que cal és recuperar l'estil de vida en el que vivíem abans de l'irrupció del capitalisme. I no ens referim al sistema socio-econòmic, sinó al respecte cap a la natura, sent ella el principi i fi de vida,

estant per sobre, entre d'altres, de l'afany econòmic. Som ja uns quants, els que pensem que aquest planeta necessita un ajut urgent per poder continuar,

independentment de la nostra comoditat o riquesa, doncs sinó és així, poca cosa podrem gaudir. I basant-nos en la frase d'Epicur "*si vols ser ric, no augmentis les teves riqueses, reduceix els teus desitjos*", no ens fa por haver de prescindir de certes coses que per altra banda ens priven d'altres com la bona salut, temps per dialogar, filosofar i gaudir de la natura. Les necessitats materials (a les que no tothom pot aspirar actualment), tan sols són una part de les necessitats humanes. Per tant si volem viure en pau, i el que és més, sobreviure en el nostre planeta, ens haurem d'adaptar al món utilitzant correctament les eines que ens ha disposat la naturalesa (per a un fi que encara desconeixem), ens referim a l'intel·lecte, la ment humana, la psique ... en definitiva al que en la seva base física és el cervell. Ens podríem mirar la nostra superioritat evolutiva de forma egoista i amb supèrbia, però no sembla ser que estiguem correctament situats per a enorgullir-nos de nosaltres mateixos. Tots els indicis apunten cap a l'autodestrucció, però inclús amb aquestes dades sobre la taula ens neguem a rectificar les nostres conductes. Es per aixó que hi ha gent que cada dia lluita per canviar-se primer a ella mateixa, als que té més aprop després, lluitant de forma local però pensant en tot el conjunt. Només tenint una ment oberta, que ens permeti discernir entre quins béns materials i comportaments són correctes i sostenibles, podrem transformar la nostra societat en una societat que ens permeti desenvolupar-nos lliurement a nivell individual, alhora que cap individu tingui privilegis sobre els altres, i tot això recobert per un respecte cap a l'altre i cap a la naturalesa. Només la lluita per la llibertat ens farà lliures.

“A pesar de las ilusiones racionalistas, e incluso marxistas, toda la historia del mundo es la historia de la libertad.”

Albert Camus

Subscripció al Jardí de l'Anarquia

Subscriu-te a la nostra llista d'e-mail i rebràs mensualment la revista de forma gratuïta a la teva direcció de correu electrònic, nomès cal que ens ho diguis a través de l'adreça:

llibreriallibertaria1984@hotmail.com

www.acracia.tk

◀ La Contra Crònica ▶

En aquesta secció l'idea essencial és que a partir d'un fet, es crea una notícia amb informació innovadora que no hagi aparegut als mitjans de comunicació, o que hagi quedat desapercebuda.

La McDonalització de la societat

Els temps moderns ens han brindat ingents beneficis. En l'aspecte material la Revolució Industrial, ens va portar l'abundància i l'innovació tecnològica, alhora que democratitzava una gran quantitat de productes imprescindibles per a la formació humana, com ara els llibres. El fet és que encara vivim en aquest auge productiu, que ha vingut donat per un perfeccionament i racionalització dels processos de producció massius, però que alhora ha convertit els homes treballadors, o mà d'obra, en una peça més d'un mecanisme que abarca tots els aspectes de les nostres vides. Així l'individu ha passat de controlar la màquina a formar-ne part, amb la conseqüent alienació. És el fenomen que alguns sociòlegs han anomenat: *la mcdonalització* de la societat.

a) Introducció històrica

Des dels inicis del procés de culturització de la raça humana, aquesta ha utilitzat eines i mecanismes per tal de produir els elements necessaris per a la seva supervivència. Les necessitats de l'home, però, han anat creixent paral·lelament a l'aparició de màquines i processos, que alhora han permès l'augment de la qualitat i la quantitat d'objectes produïts, a la vegada que reduïnt els costos i el temps invertits en tals creacions. A priori podria semblar l'evolució lògica d'una cultura en la que predomina la tecnologia, però hagués estat així si rere l'impuls de tals innovacions no hi haguessin estat empresaris disposats a obtenir el màxim benefici, tot hi a costa de la vida dels treballadors? Possiblement sí, ja que la ment humana és imaginativa i per tant capaç de crear noves tecnologies, sempre tendint cap a la complexitat. El que amb tota seguretat pot ser diferent és la qüestió de la relació entre els propietaris dels mitjans de producció i els venedors de la seva força de treball. Però com que ara no ve al cas, passarem a relatar la relació de submissió d'uns per als altres, que és la que ens interessa actualment, ja que és la realitat en que vivim i a partir de la qual hem de començar a treballar per unes relacions justes i d'igual a igual.

Situats així en la realitat en que alguns posseeixen els mitjans de producció i d'altres només la seva mà d'obra, observarem que es crea en els primers la necessitat de mantenir el seu privilegi enfront dels que no el tenen, alhora que intenten extreure'n el màxim de beneficis per al seu gaudi personal. Per tant que farà el propietari? Necessitarà obrers que treballin els seus capitals (terrenys cultivables, màquines, indústries), i ja que els utilitzarà alhora com a capitals, per tant deshumanitzats, els explotarà sense cap mirament tal com passa amb els altres capitals. Així, l'home transformat en una peça més del mecanisme passarà a ser mirat des de la perspectiva de l'eficiència, el control, el càlcul i la predicció, els quals es van iniciar a teoritzar i posar en pràctica amb la Revolució Industrial i la necessitat de portar al límit aquestes exigències de la producció capitalista. Passem a relatar més acuradament alguns aspectes que es van iniciar en aquesta època:

1-taylorisme

Sistema d'organització del treball, basat en les idees de F.W.Taylor (enginyer nord-americà), precursor de la dita *organització científica* del treball, que consisteix fonamentalment en l'estudi detallat dels processos de treball, que són descompostos en diverses tasques, el temps d'execució de les quals es determina mitjançant cronometratges i en l'establiment, com a incentiu, del pagament de primes lligades al rendiment. Amb el taylorisme que neix i s'estén amb la introducció de les grans cadenes de producció en sèrie, hom pretén, d'una banda, d'eliminar temps morts i moviments inútils i, d'altra banda, d'aconseguir, com deia Taylor, una "cooperació estreta, íntima, personal, entre la direcció i els obrers". Des de bon començament, els sindicats s'oposaren a la introducció de l'organització tayloriana per la manca d'objectivitat que hi ha a tot el procés de mesurament i d'establiment de primes i, sobretot, pel caràcter inhumà del que ha estat anomenat "organització de l'esgotament" i el caràcter degradant del sistema, que, en separar les tasques de concepció i d'execució, prescindeix de la intel·ligència i de tota iniciativa de l'obrer. El taylorisme ha estat criticat, també, perquè considera que l'econòmic és l'únic mòbil del treballador i perquè no té en compte les condicions globals de la societat en què aquest viu.

2-organització científica del treball

Conjunt de tècniques utilitzades per a augmentar la productivitat del treball industrial, la sistematització de les quals fou iniciada per F.W.Taylor el darrer decenni del segle XIX. Les seves concepcions, excessivament mecàniques, molt criticades pels sindicats i no satisfactòries des del punt de vista de la productivitat, foren modificades posteriorment per l'aplicació de la psicologia a les relacions industrials, la qual tendeix a cercar la integració del treballador a l'empresa.

Les característiques fonamentals de l'organització científica del treball són les següents: en primer lloc, l'anàlisi sistemàtica, per tècnics especialitzats, de les diferents operacions que han de realitzar els treballadors, la qual cosa comporta una gran separació entre el pensament i l'execució del treball, l'avaluació dels llocs de treball i llur assignació als treballadors més ben dotats per a cadascun, la simplificació de les tasques corresponents a cada lloc de treball, que ha portat, sobretot en un primer moment, a la creació d'un gran nombre d'especialistes, en detriment dels oficis clàssics i dels obrers polivalents, la recerca d'una cooperació entre la direcció i els treballadors en la marxa de l'empresa, sense posar-ne en qüestió l'estructura jeràrquica, i, finalment, l'establiment de la remuneració dels treballadors en realció amb uns determinats temps estàndard, la determinació dels quals pressuposa un cronometratge. Els diversos perfeccionaments que ha sofert l'organització científica del treball no han atenuat l'oposició dels sindicats obrers, que, paral·lelament a la lluita reivindicativa, han elaborat una crítica sistemàtica que posa en qüestió el caràcter científic d'aquestes tècniques.

3 ■ Basant-se en la seva experiència i el seu coneixement del món de l'automòbil, **H.Ford**, va idear els principis que hauria de tindre la seva *cadena de montatge*, principis que continuen sent un model d'eficàcia fins al dia d'avui:

1 ■ Els obrers no han de fer cap pas que no sigui necessari; els moviments relacionats amb la feina han de quedar reduïts absolutament al mínim.

2 ■ Els components utilitzats en el procés de montatge han de traslladar-se des de la menor distància possible.

3 ■ Més que mitjans humans, s'han d'emprar mitjans mecànics per traslladar el cotxe (i els seus components) des de la fase del procés de montatge fins a la següent. En un primer moment es va utilitzar la gravetat, però posteriorment es van emprar cintes transportadores.

4 ■ S'eliminen els moviments complexos i el treballador fa, "en la mesura del possible, un sol moviment"

4 ■ **F.W. Taylor** va pautar les diferents fases que havia de seguir una indústria racionalitzada:

1 ■ « Trobi un grup de treballadors, preferiblement en diferents centres laborals, que siguin particularment hàbils en els seus àmbits de treball. »

2 ■ « Realitzi un cuidados estudi dels moviments elementals (com també de les eines i utensilis) que aquestes persones emprin en el seu treball. »

3 ■ "Mesuri cuidadosament el temps emprat en cada una de les fases elementals, amb l'objectiu de descobrir la forma més eficient de realitzar cadascuna d'elles."

4 ■ "Converteixi el treball en eficàcia eliminant les fases deficientes tals com "tots els moviments erronis, els moviments lents i els moviments inútils"

5 ■ "Finalment, després de tots aquests moviments innecessaris hagin estat"

b) El món contemporani

L'organització científica del treball i el consum

Anem a analitzar les quatre normes que haurà de reunir qualsevol producció adequadament organitzada per tal d'obtenir el màxim benefici amb el mínim esforç d'energies, de materials i de treballadors:

1. Eficàcia

EFICAÇ: *Que té la virtut de produir l'efecte desitjat amb el menor esforç.*

Concepte La cadena de montatge, de producció o de venda al consumidor, haurà de ser el màxim d'eficaç possible, per tant es reduiran les distàncies innecessàries, els moviments superflus, s'intentaran eliminar els temps perduts pels treballadors... Així tot s'orientarà cap a la consecució d'un sol objectiu gastar menys per guanyar més, ja que recordem, el temps és or, cada minut que pugui malgastar el treballador són diners perduts per l'empresa, i conseqüentment pels seus màxims beneficiaris: els accionistes o propietaris.

Exemple Les màquines expenedores: aquestes són el màxim exponent de l'eficàcia a l'hora de vendre un producte amb el mínim esforç. El consumidor només haurà d'anar a la corresponent màquina, que a canvi d'uns pocs diners, li oferirà el producte desitjat a qualsevol hora del dia, en qualsevol moment de l'any, plougui o nevi. Així les macroempreses de distribució simplement enviant uns quans treballadors a reomplir les màquines, dels refrescos que han comprat a l'engròs per un preu insignificant comparat amb el del preu final, només els hi caldrà esperar els beneficis.

2. Càlcul

CÀLCUL: *Procés matemàtic que permet obtenir un valor numèric partint de certes dades.*

Concepte El correcte funcionament de la maquinària i els obrers que la controlen, vindrà donat per l'adequat càlcul de tots els processos que intervenen en la producció, distribució i venda dels productes. Així mitjançant les matemàtiques, es faràn estadístiques per saber quines són les millors mesures i millors paràmetres, tot per tal de direccionar els esforços cap al mínim de costos. Això per tant també afectarà al treballador que passarà pels filtres de selecció, per tal d'encaixar en la posició desitjada per l'empresari. Per complir aquest aspecte, l'ordinador a passat a ser l'eina fonamental de la classificació, tant com ho va ser el rellotge en el seu temps, mesura i càlcul de tot el procés de consum. El càlcul del temps també serà imprescindible en els "restaurants" de menjar ràpid, de manera que el client ha d'estar atès en els tres primer minuts des de que entra al local, d'aquesta manera s'ha arribat al rècord de servir 36 hamburgueses amb les respectives patates fregides en 150 segons. És inevitable que la quantitat primi sobre la qualitat.

Exemple El càlcul està fet amb extremada precisió. Tant que, per exemple, les hamburgueses de McDonald's pesen prop de 45,5 grams, de manera que surten 10 hamburgueses de cada kilo i mig de "carn". L'hamburguesa precuinada medeix uns 10 centímetres. El pa en el que s'introdueix l'hamburguesa es d'aproximadament 9 centímetres de diàmetre. Aquesta amplada permet que l'hamburguesa, ja feta, excedeixi del tamany del pa, el que crea la il·lusió de que és més gran.

3. Predicció

PREDIR: *Utilitzar uns certs coneixements per tal d'anunciar quelcom que ha de succeir.*



Aquest concepte té dues vessants. Per una banda l'empresari dissenyarà una producció en la qual no hi hagi moment per a l'imprevist ni en el temps ni en l'espai. D'aquesta manera s'intentaran estandaritzar tots els processos del treball amb l'única finalitat de no deixar espai a la improvisació que podria crear noves despeses. Podem veure que l'únic que importa és el producte en si i la seva sortida al mercat, així es prioritzarà en els treballadors la disciplina, l'ordre, la sistematització, formalitat, la rutina, la coherència i els actes metòdics. Per altra banda hi ha el consumidor, que segons les premises de l'empresari, desitjarà tindre cada dia a taula el mateix plat, o sigui no trobar imprevistos en els productes consumits, que una vegada el client hagi anat a un restaurant de menjar ràpid, sàpiga que si l'hi ha agradat podrà tornar sempre i trobar el mateix gust i la mateixa presentació, inclús el mateix preu en el seu menjar prefabricat. En definitiva, l'imaginació dels treballadors queda anul·lada, l'opinió del consumidor no variarà, i qualsevol canvi quedarà supeditat al desig de l'empresari i del seu bufet de direcció.



Tots sabem que el supermercat és on el menjar és més previsible. Tots els productes disponibles tenen el seu contenidor metàl·lic o plàstic que els protegeix del pas del temps alhora que en garanteix l'integritat. D'aquesta manera i sota la protecció del logotip d'alguna marca anunciada per televisió (visió des de lluny, per tant sempre distorsionada per la distància), ja sabrem d'avançat gràcies a la publicitat, quina olor i quin gust tindrà el producte que podem trobar en les lleixes del supermercat. Aquest procés de previsibilitat a produït que allà on anem del nostre país poguem trobar els mateixos conglomerats de substàncies, amb idèntica olor, gust, tacte, i preu? Ha arribat a tant la previsibilitat que ja no ens molestem a mirar el cel a la nit en les nostres ciutats, doncs sabem que només hi trobarem fosc, cap punt rutilant ens otorga esperança, el món s'ha tornat més ordinari en els nostres dies i només la imaginació ens farà tornar a veure la llum.

4. Control



CONTROL: *Acció de controlar. Conjunt d'operacions orientades a supervisar l'estat d'un sistema, d'una màquina, d'un procés industrial, per a reduir-ne o anul·lar-ne la desviació*

Paulatinament s'ha anat substituint la mà de l'home per la tecnologia. Les innovacions ens han aportat més llibertat en les nostres capacitats humanes però alhora han esdevingut una font de control per part de qui les ha inventat o qui les controla. Aquest fet combinat amb la tendència del sistema econòmic cap a l'estandarització ha propiciat l'augment del control de les persones i les coses, acció que ha xocat amb l'inherent capacitat dels homes de ser imaginatius i per tant imprevisibles per als altres. Per tant el que s'ha intentat des de sempre per part d'unes determinades persones ha estat la de controlar les altres, de manera que en els nostres temps s'ha traduït en l'aplicació a la vida quotidiana d'elements aliens que ens vigilen, espionen, fan estadístiques, produeixen enquestes d'opinió que alhora afecten a l'opinió pública... El control en la producció no està exempt de controvèrsies, cada cop hi ha més informatització en el desenvolupament del cicle econòmic per tal de maximitzar l'extracció de beneficis dels capitals. Tot plegat està portant que cada cop l'home perdi més la seva capacitat de pensar, dubtar i prendre decisions segons la seva racionalitat: definitivament la ment s'ha atrofiat.

Exemple

És evident que el control no és l'únic objectiu de la tecnologia. Aquesta última s'ha creat i perfeccionat per diverses raons, com ara augmentar la qualitat, reduir els costos, simplificar les accions. Però algunes mans empenyen la tecnologia fins a límits antinaturalment, com ara en la "producció" de pollastres i ous de gallina:

"Un productor de pollets acumula actualment entre 10.000-50.000 exemplars en els criaders, que es col·loquen en una llarguíssima nau sense finestres. Dins tot està controlat per aconseguir un creixement més ràpid amb menys aliment. El menjar i el beure cauen automàticament des d'unes siles suspeses al sostre. És controlada la llum per accelerar el creixement, fins a les 24 hores contínues. Més tard, quan siguin grans viuran en un espai d'un dinA4."

"Les gàbies són col·locades en fileres. Aquestes tenen la base inclinada de manera que les aus no es poden mantindre dretes dins, però que si permet recol·lectar els ous que rodolen fins a un circuit on poden ser recollits amb facilitat, actualment aquests poden anar directament a una màquina processadora que els empaqueta"

c) La irracionalitat de la racionalització

"Estic de peu tota la nit en un lloc que no té més de mig metre quadrat. L'únic moment en que una persona deixa de treballar, és quan la cadena de montatge s'atura. Fem unes trenta-dos operacions amb cada cotxe, per unitat, quaranta-vuit unitats per hora, i vuit hores al dia. Trenta-dos vegades quaranta-vuit vegades vuit. Imagina't, aquest és el nombre de cops que apreto aquest botó."

Amb aquestes paraules d'un obrer d'una cadena de montatge podem apreciar les incongruències d'un sistema *McDonalitzat*, en el que regna l'estructuració de tots els processos productius i l'estandarització de totes les peces que inclouen tals processos, entre les quals cal contar el treballador, que juntament amb el consumidor, conformen els dos estrats de la societat que es veuen greument perjudicats en tot aquest procés. El més greu de tot és que habitualment coincideixen les dues vessants, treballador-consumidor, en una mateixa persona, algú que depèn del seu treball diari per tal de mantindre un cert nivell de vida induït per tota la maquinària publicitària que trastorna la realitat de tot aquell que la consumeix o que la viu. L'individu es veu atrapat en el mecanisme treball-consum de manera que les poques hores de que disposa a part de la seva vida laboral, han estat ja absorbides per tota mena d'ocupacions supèrflues que impedeixen el lliure fluir de les necessitats intel·lectuals.

Malgrat l'aparent benefici econòmic per al consumidor, aquest sistema organitzatiu aporta una plusvàlua inmensa al productor, degut a les

alienació

Acció d'alienar o alienar-se. Fer que (algú o una col·lectivitat), sota pressions i condicionaments externs, generalment de caràcter sociopolític, actuïn d'acord amb interessos que els són estranys o que no concerneixen al seu interès

sucedani

Dit d'una cosa, especialment d'una substància, que en pot reemplaçar una altra pel fet de tindre una aparença o propietats anàlogues (semblants), encara que reduïnt-ne la qualitat i sempre éssent més barat per al productor, que si no fos d'aquesta manera no tindria necessitat d'usarlo

sinergia

Acció combinada de diferents òrgans, moviments... per tal de complir una funció, alhora que augmentant-ne les capacitats.

plusvàlua

Augment del valor d'una cosa per causes extrínseques sense que s'hi hagi fet cap millora. En la teoria marxista, guany que l'empresari capitalista treu en fer produir als treballadors més del necessari per recuperar el salari que els paga. Excedent.

tècniques enganyoses que fa servir per tal d'augmentar el seu marge de benefici, que combinades amb tècniques de major eficiència en el procés productiu, fan que s'assoleixi el màxim exponent del capitalisme: mínim esforç, màxim benefici. La simplificació dels processos implica una pèrdua de qualitat amb el temps, això repercuteix negativament en el consumidor que és incapaç d'adonar-se del robatori del qual és víctima inconscientment, alhora que hi participa amb la seva força de treball.

Totes les aparents millores no fan que l'esforç del treballador disminueixi, ans al contrari, alhora que rep un benefici inferior proporcionalment a la plusvàlua del propietari, aquest obté un marge de benefici molt més ampli. Si parlem de cadenes de muntatge i de producció massificada la situació s'agreuja. No importen les persones si no el que puguin donar de si, per tant no hi haurà inconvenient en treballar de dia o de nit, vuit hores seguides, amb més o menys vacances... sempre que es continuï produïnt. La feina en si no serà el que es valori sinó els redits que se'n puguin extreure, això explica que s'insereixi una persona en una posició i la seva única disposició sigui la de tocar un botó en el moment adequat de manera repetitiva. I qui diu tocar un botó, vol dir fer qualsevol feina a partir d'uns esquemes de treball preestablerts pels estaments superiors de l'empresa que com ja s'ha argumentat anteriorment viuen aliens a la vida de l'assalariat.

Tot sembla indicar que l'evolució cap una societat més "racionalitzada" és inevitable. Les innovacions s'adapten a les nostres necessitats o són nosaltres els que ens hem d'adaptar a les noves tecnologies? Serà el nostre destí convertir-nos en robots, només capaços de rebre informació i processar-la segons unes pautes, o bé triomfarà l'humanisme sobre l'avarícia i la por. El més probable però, és que a la llarga els problemes que comporta la *mcdonalització* de la societat, facin que el sistema es redirigeixi cap a tècniques de producció més justes i igualitàries. Per ara les conseqüències són gravíssimes per a aquell que participa i consumeix productes *mcdonalitzats*, tan a nivell físic com intel·lectual. Algunes habilitats humanes es perden en l'ombra de la tecnologia, el pensament cada cop és més simple i estructural per poder-se adaptar a un món organitzat científicament, el que el sociòleg Max Weber va anomenar la *gàbia de ferro de la burocratització*. No s'ha de passar per alt que per al consumidor un sistema *mcdonalitzat* li acaba portant més despeses, així com danys a la salut, ja que els productes són cada cop més substituïts per sucedanis dels originals. Per no parlar de la gran quantitat de temps perdut fent cues en una cadena, com ara en la caixa d'un supermercat. Només les persones dels nostres llocs de responsabilitat serem capaços amb la voluntat de girar el rumb que està agafant la nostra societat, la lluita dia a dia és la que posa les bases del futur.

H. Ford

Industrial nord-americà, capdavanter de la indústria automobilística. El 1899 començà a investigar la possibilitat de construir cotxes en sèrie. Introduí innovacions considerables tant mecàniques com de gestió: vendes a crèdit, foment de l'exportació, gran divisió del treball, la cadena de muntatge, sistema de retribució per prima... El 1929 publicà *Philosophy of Labour*.

M. Weber

Historiador i sociòleg alemany. Cursà estudis de dret, economia i filosofia, fou professor d'economia a diverses universitats. Els seus treballs comprenen molts aspectes i molt variats, i solament d'una manera parcial manifesten les tensions internes de l'autor i els seus enfrontaments amb els utilitaristes, marxistes i els historicistes. Preocupat per la influència mútua dels interessos materials i espirituals en la interacció de les classes i grups socials, investigà els vincles entre idees religioses i conducte econòmiques tant en les societats orientals com occidentals: en la seva obra més coneguda, «*L'ètica protestant i la gènesi del capitalisme*», estudià els nexes entre les dues ideologies i els seus orígens i desenvolupament.

Bibliografia recomanada per la Llibreria Llibertària

Els perills de la racionalització ja han estat intuïts en el passat per gran nombre d'autors.

Entre la gran varietat d'obres en citarem 4, peces "mestres" en els seus respectius camps. En totes elles podem percebre societats on la macdonalització ja fa temps que ha estat implantada i les seves conseqüències a nivell politico-social es fan evidents. En la literatura i còmic trobem:

■ **"1984" de George Orwell:** En l'hipotètic any 1984 el món està dividit en tres grans faccions enfrontades. En la que se situa l'acció, Oceania, regna el "socialisme", que ha portat al control total per part del govern altament burocratitzat, amb el seu màxim exponent el Gran Germà, de manera que cap individu en pot sortir o oposar-si. L'ignorància és la força, la guerra és la pau, la llibertat és l'esclavitud, aquestes són les tres consignes del partit omnipotent per a tots els ciutadans... o no?

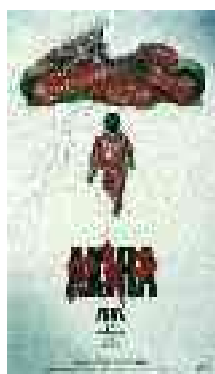


■ **"Fahrenheit 451" de Ray Bradbury:** En una societat capitalista avançada els deliris de la publicitat i el consum s'han portat a l'extrem. Per tal d'arribar a aquesta situació, però, ha calgut eliminar els llibres per tal de no distreure al consumidor de la seva butaca. Tot i això encara queda l'esperança amagada rere aquells que desafien l'autoritat i tenen l'enginy necessari per eludir el control amb l'ajuda de la ment.

■ **"Un mundo feliz" d'Aldous Huxley:** Ens traslladem a un futur llunyà i racionalitzat on la selecció genètica ha arrelat amb força i la societat es divideix en castes especialitzades en la seva escomesa. El "soma", droga de la felicitat, fa oblidar el problemes quotidians a tota la població, però inesperadament sorgeix la rebeldia en un individu arran del descobriment d'una societat primitiva que encara viu amb els costums dels antics humans dominats pels sentiments.

"Un
mundo
feliz"

A.Huxley



■ **"AKIRA" de Katsuhiro Otomo:** Neo-Tòquio any 2030, els avenços científics han desencadenat una catàstrofe de gran dimensions, arrel d'uns experiments impulsats pel govern per tal d'abastar un poder suprem i incontrolable per als humans. En aquest context les diferents peces del taulell, Estats Units, Japó, un grup de rebels, els subjectes de l'experiment i AKIRA, confluiràn en un torbellí de destrucció, corrupció i religiositat que portarà al lector als confins i orígens de l'univers

La notícia extraordinària

Realment coneixem el nostre món? O només en rebem el pàlid reflex que ens ve donat pels mitjans tradicionals de comunicació? Notícies que no apareixen normalment a la ràdio, televisió, etc..., o que són víctimes de la desinformació dels mitjans.

L'Identificació per Radiofreqüència o la transparència total davant l'Estat i les corporacions.

Introducció

A principis d'octubre de 2005, segons ha anunciat el Ministerio del Interior, s'incorporarà al Documento Nacional de Identidad un xip amb dades biomètriques i la fotografia de l'"identificat". L'implantació al 100% acabarà 10 anys més tard, el 2015, i tindrà un cost de 84 milions d'euros durant el període 2004-2007, per tant s'ha de suposar que s'espera obtindre algun benefici per compensar el cost tant elevat del projecte. Aquesta innovació tecnològica permetrà l'instantani intercanvi d'informació entre administracions (fiscals, sanitàries, socials, judicials i policials). Encara que ningú a parlat de l'identificació remota (per radiofreqüència, RFID), no s'ha d'oblidar que els nostres veïns europeus Bèlgica i Finlàndia, disposen ja d'aquests documents, als que se'ls hi ha afegit un xip RFID, amb el qual poden identificarse sense contacte (i per tant sense coneixement ni permís de l'individu).

La multinacional INFINEON (vinculada a Siemens) que és la productora dels xips, disposa també de models molt semblants amb identificació sense contacte i sembla que aquesta tendència és la que marca el camí de la seguretat. Una altra notícia que ha aparegut a la premsa en el mateix període, ha estat la decisió de la UE d'adaptar els seus passaports al model imposat pels Estats Units, en aquest cas també s'incorpora un xip amb dades fotogràfiques, biomètriques i amb el xip RFID. L'estat i les grans corporacions, especialment els venedors i distribuïdors minoristes (centres comercials, cadenes de supermercats...) ja han decidit impulsar aquesta tecnologia que promet ser una font de beneficis. Beneficis per a les empreses, naturalment, per a l'usuari un pas més cap a la *mcdonalització*, cap a l'artificialització de les nostres vides, cap al control social. Passarem doncs a la categoria d'animals domèstics, éssers als que actualment se'ls hi aplica aquesta tecnologia, de manera que tornarem a la nostra condició d'animals, però cada cop més domesticats.

1-“Tags RFID” les etiquetes intel.ligents

-Què són ?

Les etiquetes RFID (radio frequency identification) consisteixen en un xip o circuit amb memòria de dades, capaç de ser llegit, escrit i reescrit sense contacte directe, mitjançant ones de ràdio, fent servir antenes com ara les de telefonia mòbil. La lectura d'aquesta informació és possible a varis metres de distància (inclús desenes) i en condicions meteorològiques adverses (sota l'aigua o en temperatures extremes).

Les etiquetes RFID substituiran els codis de barres, gràcies al seu cost reduït i a la gran varietat de possibilitats que ofereixen. Les aplicacions actuals són molt diverses: des de l'identificació de contenidors, rastreig de productes en procés (ex. a l'indústria automovilística), control mediambiental i un control més estricte en les explotacions forestals, agrícola i ramadera, la vigilància d'articles en els comerços i magatzems, per als sistemes de control de peatges (TeleTag) i d'entrada a aparcaments, inventaris, logística per identificar enviaments de correus o agències de transport. Els xips identificadors d'animals també són d'aquest tipus i als Estats Units la FDA (Agència del Medicament), ja ha autoritzat un xip intradèrmic per tal d'enmagatzemar l'historial del pacient.

Una altra i inquietant, aplicació en període de proves és marcar tots els productes d'un supermercat amb etiquetes RFID. Al sortir amb el carro de la compra, de forma automàtica s'identifiquen tots els productes que hem comprat i ens comuniquen immediatament el preu total, també es podria saber si s'han comprat els productes en el mateix lloc o no (i si s'han pagat) i una vegada al carrer (si no han estat desactivats) serem com un llibre obert per a qualsevol aparell lector de RFID, fins i tot la marca i talla de la roba interior seria a la disposició del benevolent "Gran Germà"

En un futur pròxim ens esperen noves aplicacions:

-Els dispositius també podran enviar informació a "artefactes intel·ligents" que els compradors tinguin en les seves llars (ex: un RFID en un envàs de llet informaria a un refrigerador equipat amb un ordinador de que el contingut s'està esgotant) encara que també podrien enviar informació a altres tipus de receptors...

-Podran abastir de dades als "agents artificials" que s'encarregaran de les nostres relacions

-Facilitaran la cura dels nostres avis, nens, persones amb problemes, mitjançant el que s'ha anomenat "computació ubíqua" un món on tot tindria un xip d'informació disposat a ser llegit per sistemes de control. Per exemple si algú no executa una acció determinada (anar a un lloc concret, pendre determinat medicament...) el sistema avisa al responsable mitjançant sms, e-mail o telèfon. Així si un nen no va a classe el podríem controlar tal com controlem un "tamagochi" actualment però d'una forma més perfeccionada.

-Evitar falsificacions de diner metàl·lic, diner plàstic, passaports i DNI's

-Com funcionen ?

Existeixen dos components claus en un sistema RFID:

1-L'etiqueta o tag en si mateixa. Aquests "tags" son xips amb memoria que poden ser llegits a distància sense línia de visió directa.

2-El lector: és l'unitat que transmet i/o rep una senyal de ràdio que activa una etiqueta en un camp de lectura, provocant que aquesta reflexi la seva informació al lector.

Que poden ser de dos tipus:

1 -Actiu/Pasiu: una etiqueta activa empra bateries, mentres que una passiva no és autònoma, ja que rep l'energia del lector per tal de transmetre les seves dades. Les etiquetes passives tenen un cost mínim i són més petites; podran comptar amb un rang més baix de lectura, però també tenen una vida teòricament indefinida.

2-Només lectura/lectura-escriptura: una vegada que una etiqueta de lectura ha estat programada, ja sigui durant la manufactura, o prèviament al seu primer ús mitjançant un codi d'identificació únic, aquest no pot ser canviat. Tals etiquetes són comunament emprades com a plaques automovilístiques, enllaçant l'etiqueta d'identificació amb un registre en una base de dades fent una descripció de l'objecte "etiquetat".

-Quines aplicacions tenen actualment?

En aquests moments els més interessats semblen ser les grans corporacions de distribució, que ja fan servir etiquetes RFID en les transaccions minoristes, com ara Wall-Mart (la primera cadena mundial), Carrefour, Ahold, l'alemanya Metro AG (primer minorista europeu), així com grans distribuïdors com ara Marks & Spencer, 3M, GAP i fabricants com Gillet i fins hi tot petits imperis agropecuaris com la catalana Vallcompany. Als distribuïdors els interessa el control del producte (que la cadena del productor al consumidor es pugui rastrejar), la seva aplicació en el marketing en quant a classificar els perfils dels consumidors, així com el control dels stocks i dels robatoris. De fet el 50% de les caixes i palets que arriben a les botigues europees ja porten incorporat un tag RFID.

Però hi ha més interessos darrere la tecnologia de la radiofreqüència, a part dels de logística i distribució, hi ha els financers i els del control social. Diverses entitats bancàries, per exemple MasterCard, ha estudiat incorporar en targetes de crèdit (i també en altres articles com ara pulseres, rellotges o penjolls) aquesta tecnologia, per que es descompti directament del compte del client l'import de les seves compres sense passar per intermediaris humans. Sistemes com aquest ja funcionen en peatges d'autopista i entrada a determinats pàrkings, en algunes estacions de servei de l'empresa Exxon a Estats Units i en 400 establiments McDonald's a Chicago.

El Banc Central Europeu té un projecte per evitar la falsificació de l'euro consistent en incorporar una tarjeta RFID a les fibres dels bitllets de banc a partir de l'any 2005, per tant la privacitat en els pagaments en efectiu desapareix, també tot el recorregut del diner podrà ser rastrejat, així que esperem que almenys desaparegui el mercat negre, *o ni tan sols per això servirà?*

Una opció que també s'ha estat debatent, és la de l'implantació d'un xip RFID subcutani per facilitar els pagaments amb diner electrònic, un dispositiu d'aquest tipus no es pot robar i, en principi, no necessitaria mesures especials de seguretat ja que estaria "integrat en la persona". En un àmbit més proper podem trobar el cas de la sala de festes Baha Beach a Barcelona, on els clients habituals (VIP's) tenen la possibilitat d'implantar-se un xip RFID sota la pell per poder anar descontant les seves consumicions al local directament del seu compte.

La possibilitat de traçar el circuit que recorre un producte, pot ser “interessant” per diversos motius, però un dels més importants és el del control social: qui ha manufacturat el producte, qui l’ha distribuït i sobretot qui l’ha comprat. En creuar bancs de dades es poden obtenir tot tipus d’estadístiques, els resultats de les quals, contribuiran a afinar el control fins a extrems insospitats: quan vas comprar alcohol, quina és la teva situació financera, si vas comprar antidepressius, quins peatges d’autopista vas passar, que fas amb els diners que treus del caixer...

A part del control indirecte sobre l’estudi de les teves compres i pagaments (saber quines preferències comercials tens i col·lapsar-te amb publicitat relacionada amb tals afinitats), hi ha el control directe de l’individu: on ets, amb qui vas i que fas, es tracta de seguir electrònicament a cada persona d’una forma individual. Això ja es fa en algunes escoles d’Estats Units i Japó. També s’aplica a presos en règim de llibertat condicional, fent-los localitzables o imposant limitacions als seus moviments, així la Generalitat de Catalunya pensa incrementar el nombre de presos en tercer grau controlats per “sistemes telemàtics”. Del mateix tipus són els dispositius anti-segrest que algunes persones s’implanten a elles mateixes o a la seva pròpia família.

-L’oposició

Les principals iniciatives comercials, han estat en part neutralitzades, de moment, des de l’acció directa de les persones afectades i la protesta d’associacions de consumidors. Wal-Mart i Benneton han donat marxa enrere, de moment, a etiquetar amb “tags” els productes que venen, encara que no els que enmagatzemen. També el grup alemany MetroAG ha tingut que treure les etiquetes RFID que havia instal·lat en les seves targetes de client. Però l’estratègia de les multinacionals és anar-nos-les col·locant mitjançant dos arguments:

1-La comoditat: Comoditat relativa de pagar sense treure’s la targeta de la butxaca, la comoditat de no fer cues al supermercat, la comoditat de que els objectes et recordin i et facilitin les coses...Sense plantejar-se la necessitat real de comprar tals objectes, ni la possibilitat de que dirigeixin les nostres accions.

2-El binomi seguretat/por: La seguretat de que ningú segrestarà el nen, de que no ens colaran un bitllet fals, de que tots els terroristes seran detinguts, que els “telemetges” ens atendran desde l’hospital. És una oferta bàsicament falsa recolzada en les nostres pors, però com diu la gent gran “segur, segur... només hi ha la mort”. De la comoditat i de la por ha de sorgir un concens per generalitzar el seu ús, el concens que ens porti a cedir en mans de les corporacions i de l’Estat que cada vegada retalla més la nostra parcel·la de llibertat.

2-Preguntes i respostes davant una etiqueta RFID

Pregunta: Quin aspecte ténen els xips i etiquetes RFID?

Resposta: Els xips RFID incorporen habitualment antenes. La combinació de xip i antena es denomina etiqueta. Les etiquetes RFID poden variar de tamany, forma i color. Disposem de les imatges d’alguns d’ells, que es poden veure a la web http://www.spychips/tag_images.html.

Pregunta: Com puc saber si hi ha un xip RFID en un producte?

Resposta: Degut a que cap llei obliga als fabricants a avisar als consumidors en cas de que un producte incorpori un xip RFID, l'única forma de saber si n'hi ha un és veure'l un mateix (o gastar-se els diners en un lector RFID). La bona notícia es que la majoria dels dispositius RFID d'ús comercial avui en dia disposen d'una antena bastant visible, el tamany de la qual oscila entre el d'una unglia i un foli de paper. Si sospites que un article conté un xip RFID a continuació expliquem algunes pistes per localitzar-lo. Observa detingudament les etiquetes de paper o les enganxines de l'objecte. Desenganxa-les i posa-les a la llum. Apareixen línies metal·liques, fosques o planes que convergeixen en un punt central? Si es així, no hi ha dubte, és l'antena del xip RFID. El problema dels xips RFID es que poden ser incrustats en plàstic, goma o altres materials directament a la fàbrica, de manera que n'és molt difícil la detecció si no és amb rajos X o destruint parcialment l'objecte. S'ha de tindre en compte que alguns xips avançats utilitzats en investigació acadèmica, o pel Departament de Defensa d'Estats Units, no disposen d'una antena evident degut a que l'antena està incorporada en el mateix xip. Aquests dispositius poden ser tan petits que en el futur seràn practicamente indetectables.

Resposta: Que faig si trobo un xip RFID? El puc destruir o inhabilitar?

Pregunta: Es pot inhabilitar un xip a tots els efectes pràctics desconectant-lo de l'antena. En qualsevol etiqueta RFID resulta bastant obvia la localització del xip (totes les antenes convergeixen cap a ell). Una vegada trobis el quadratet negre, pots fer servir un ganivet o cúter per tallar-lo i inutilitzar-lo. Hi ha la possibilitat de sotmetre l'etiqueta a l'energia electromagnètica del microones que sobrecarregaria l'antena fent-la inservible. No intentis "ofegar-lo", ja que l'aigua no afecta als xips RFID. Rascar-lo amb un imant o borrador de cintes magnètiques tampoc aconseguirem res.

Pregunta: Existeixen productes que no puguin ser etiquetats amb xips RFID?

Resposta: Els productes que continguin líquids o metall són especialment difícils d'etiquetar. Els líquids tendeixen a absorbir l'energia electromagnètica necessària per activar el xip, mentres que els metalls tendeixen a reflexar-la i fer-la rebotar de forma imprevisible. Ambdós problemes poden provocar interferències a la senyal enviada des del xip al receptor. Encara s'investiga per millorar aquests errors, mentrestant es pot utilitzar aquesta informació en el nostre profit.

Pregunta: Poden els xips de la roba resistir la lavadora i la secadora?

Resposta: Si. Han estat dissenyats per aguantar anys d'ús constant, inclòs el rentat i l'assecat. De fet, coneixem al menys una empresa de lloguer d'uniformes que fa servir xips RFID per seguir la pista del seu inventari. Els xips sobreviuen fins i tot a un us i rentat intensiu.

Pregunta: Hi ha algun mode per anul·lar o bloquejar el xip?

Resposta: Si, a part costosos instruments electrònics, introduint el xip en una gàbia de Faraday, en el moment que tinguem que portar damunt el document amb el xip RFID, podem introduir-lo en "fundes metal·liques" per fer-los il·legibles.

La major part d'aquest FAQ ha estat elaborat per l'Associació de Consumidors CASPIAN dels Estats Units, la traducció a l'espanyol és de Kriptòpolis, i gran part de l'article ha estat extret de la revista "Libres y salvajes" nº5 hivern de 2004/05, editada per Llavors d'Anarquia.

◀ Autogestió, Do it yourself ▶

-Una de les seccions, que ha de donar al lector, la possibilitat de produir un objecte o benefici, sense tenir que recórrer als mitjans usuals de compra-venda, alhora que obtenint un producte respectuós amb el medi i d'alta qualitat. Un dels pilars fonamentals de la publicació sens dubte-

L'Hort a casa

Seguim amb aquest seguit de fitxes sobre les diferents hortalisses que hom pot plantar a casa per evitar els circuits convencionals de compra-venda, fent de l'autogestió el pilar principal per a ser lliures. Amb un hortet al jardí o uns quants tests ben situats podem aconseguir un bon cistell de verdures amb les que preparar un bon plat.

El rave, amb totes les seves varietats, és una de les plantes més sembrades per els pagesos d'arreu. És de germinació fàcil i permet assenyalar les fileres de conreu, i el seu creixement és ràpid i fàcil, sense gaires necessitats d'aigua ni de control diari. Usats des de temps immemorials, els raves han acompanyat les amanides i han sigut presents als aperitius d'arreu del mediterrani, alhora que actuaven com a sustent alimentari de la població més pobre (els esclaus de les piràmides).

1. El primer pas és preparar la terra. Els raves no necessiten una terra gaire rica, però si que necessiten haver-la trillat, deixant-la fina i sense terrossos a fi de que els raves és desenvolupin sense malformacions.
- 2-Es planta en fileres de 15cm i amb una distància de 2,5cm entre llavor i llavor, fent un aclarat en el cas que sigui necessari. Es pot plantar desde l'hivern (en hivernacle) fins a l'estiu, sent l'època òptima la primavera.
- 3-La recol·lecció s'efectúa de 3 a 6 setmanes en les varietats plantades a l'estiu i de 8 a 12 setmanes en les varietats plantades a l'hivern, quan els raves ja s'han desenvolupat i tenen un diàmetre de 2 cm. Si els deixéssim créixer més, es tornarien llenyosos i buits per dintre. La producció esperada per una filera de 3m és d'entre 2'5 i 4kg.

El rave no és veu afectat per plagues de fongs ni malalties, i no acostuma a presentar carències de nutrients. Entre el món animal, el cargol i el llimac els agraden les fulles joves del rave, així com l'arrel en si. Per lluitar contra ambdós herbívors, es recomana enfonsar gots de vidre amb cervesa a mig omplir a la terra. Els cargols es sentiran atrets per l'olor a civada i aniran a beure, on cauran al got, d'on n'és gairabé impossible escapar-se'n. També és atacat per l'altisa, un tipus d'escarabat petit que deixa una estela de foradets per on passa, dificultant el creixement de la planta i l'engrossiment de l'arrel.

◀ Qui va ser... ? ▶

Ernesto "Che" Guevara

3^a PART

1-La Revolució com una síndria: roja per dins verda per fora.



Envoltats per una aureòla de victòria, els principals components de la guerrilla es disposen a actuar. Per tant és l'hora de ficar damunt la taula les idees sobre les quals és voldrà reconstruir la nació i el seu sistema politico-social. Després d'un breu descans, el nostre personatge començara a pendre la seva posició dins la nova estructura estatal. Però quina és la tipologia d'Estat que pretenen erigir els triomfadors de la guerra contra la dictadura? (recordem que la revolució comença realment quan es pren el poder). Com demostren els fets històrics i diferents documents anteriors i posteriors a la victòria, les intencions de Castro (autèntic estadista i dirigent del moviment) van variar, almenys de cara a l'opinió pública de direcció. I l'ocultació de les intencions, o el canvi de pensament posterior, van ser claus per a la no-intervenció dels Estats Units durant la guerra contra Batista. El fet és que es va donar l'imatge de que en cas d'aconseguir el poder s'instauraria un règim populista, per tant basat en una falsa democràcia i en l'aconentament del poble mitjançant pa i circ, inclús favorable al catolicisme com demostra el fet de que Castro es mostrés davant dels periodistes estadunidencs amb una creu, símbol de Jesucrist. Però de cara endins, i no ho sabem del cert, es que en algun moment es van anar transformant les pautes d'acció, fins al punt que Fidel es va declarar "marxista-leninista", afegint que "ho seré fins al dia de la meva mort". Per tant sobre les bases teòriques del comunisme els dirigents inicien el que serà una campanya de gran abast i profunditat per tal de canviar l'estructura de la societat, que apart havia quedat mermada per dos anys de combats.

D'aquesta manera les primeres reformes van encaminades cap a una redistribució de la riquesa, de manera que es comencen a expropiar les primeres empreses per tal de pasar a formar part de l'Estat socialista. La nacionalització era imprescindible en un país que volia arribar a ser independent econòmicament. Però en el cas de Cuba el que era necessari era un canvi en la producció agrícola. Aquesta havia estat durant segles la font de riquesa de l'illa, explotada per empreses dels països imperialistes com ara Espanya o Estats Units. Per tant la revolució pasava per eliminar el monocultiu de sucre i pasar a una redistribució dels terrenys en diferents tipus d'explotacions. Mentrestant Guevara ocuparà alts càrrecs en la direcció de la revolució, entre ells: director de l'INRA (Institut Nacional de la Reforma Agrària), President del Banc Nacional Cubà i Ministre d'Indústria. En aquestes posicions demostrarà la seva capacitat d'adaptació a un nou ambient totalment aliè al que havia fet fins aleshores. Així sense deixar de banda les seves

obligacions com a membre del govern, s'aplica a consciència en l'estudi de l'economia marxista, així com de la capitalista, a més a més d'elevades lliçons de matemàtiques, per tal de fer quadrar el que serà el projecte més gran dut a terme per Ernesto: la socialització de tots els capitals de l'illa i la industrialització de l'economia.



El "Che" en una reunió amb JP.Sartre, el qual visita la revolució.

Com s'ha pogut veure dos grans bous són els que impulsen el carro de la revolució: l'agricultura i l'indústria, el camp i la ciutat, els *guajiros* i el proletariat. Es per això que no ens es d'extranyar que Guevara ocupi aquests càrrecs tan diversos, ja que és un del homes més capaços de l'illa, i alhora perquè és el que sap comunicar amb el seu llenguatge les teories que sorgueixen en la seva ment essent capdavanter d'institucions que movilitzen la majoria de la població. Per al "Che" aquests anys són els de la seva màxima evolució com a assagista i creador de consciència de classe. Paral·lelament a les seves funcions dins la burocràcia, el nostre personatge mostra a la societat els seus alts ideals mitjançant articles en prestigioses revistes existents a l'illa, això si, de forma anònima o amb pseudònim fent així un gest humilitat, ja que mai s'ha cregut un gran escriptor. També expressa les seves opinions i directrius sobre una gran varietat de temes en discursos al poble cubà, entre els quals cal destacar: "*Qué debe ser un joven comunista*" i "*El socialismo y el hombre en Cuba*".

En ells es mostra el reflex de l'esperit del "Che" i dels ideals que vol transmetre a la resta de la població: sacrifici, treball, esforç, perseverança... tot per tal de dur a terme la transformació més radical que mai hagi emprès una societat contemporània, la de l'alliberació del materialisme capitalista per passar a l'idealisme *guevarista*, pasar de ser una nació subdesenvolupada i esclavitzada, a ser la capdavantera en la lluita contra l'imperialisme i per la dignificació de la vida humana. I diem *guevarista* perquè ell és l'autèntic motor ideològic de la maquinària socialista, i ho és per mèrits propis, al haver construït dels seus inicis de presa de consciència, el com i de quina manera havia de ser una societat els individus de la qual tinguessin totes les necessitats cobertes per passar a un estat superior de llibertat, al qual haurien d'aspirar tots els éssers vius conscients d'ells mateixos. Perquè al ser conscients d'ells mateixos, aquests éssers han de lluitar per la seva autosuperació i només ho aconseguiran trencant les cadenes imposades per el devenir del temps fins als nostres dies. Per tant és important reflexionar sobre totes i cadascuna de les coses i persones i accions que ens envoltent, estudiant tots els processos, esbrinant els perquès i buscant alternatives a l'injustícia. I ho haurem de fer des de la proximitat diària, amb els que convivim, sense obviar la visió general d'un conjunt global, que es el què és la societat humana i la naturalesa, medi ambient en el qual convivim. Evidentment cap polític actual és capaç d'arribar a aquest nivell d'elaboració de discurs, i per tant és necessari catalogar el "Che" més enllà de simple polític o revolucionari, és un autèntic pensador, algú que cerca coneixement, el que en l'antiga llengua grega anomenariem *filosophos* (filo/amor, al sophos/coneixement). Aquesta és la lliçó que el revolucionari llença al conjunt dels humans per tal de que reflexionin sobre la seva situació al món, i actuïn.

L'últim aspecte a destacar d'aquesta època és la seva feina com a ambaixador de la Revolució Cubana al món. Visita diferents països socialistes/comunistes o en vies de socialització com ara: l'URSS, Algèria, Corea del Nord, Vietnam del Nord, la República Popular Xinesa... En tots ells intenta establir lligams de cooperació a tots nivells, des d'ajuts per a l'educació, intercanvi de

professionals especialitzats, importació de tecnologia i diversa maquinària industrial i bèlica... Inclús, i contra la voluntat de Guevara, l'URSS concedeix uns préstecs (a retornar naturalment) per al desenvolupament econòmic de Cuba. Guevara creu en l'ajuda mútua sense interesos entre els països que han traspassat la frontera del capitalisme i han entrat en el socialisme, on teòricament els països han superat l'afany de lucre i l'ajuda solidària als altres països és un deure moral, no una font d'exploació. Però la realitat era una altra, i a canvi de comprar la major part de la producció de sucre de l'illa, l'URSS va protegir els cubans de les urpes d'Estats Units (que van deixar de comprar a l'illa), i d'altra banda va intentar, sense èxit, instal·lar unes bases de míssil nuclears en territori cubà, l'anomenada crisi dels míssils, que va tindre en vetlla al món durant el breu litigi entre les dues superpotències, en la que semblava que el món acabaria destruït per un apocalipsi nuclear.



El "Che" al capdavant del Banc Nacional Cubà, a l'any 1960.

2-A la cerca de "l'home nou" i el trencament amb Castro

Arribem al punt més crucial de la vida d'Ernesto Guevara. Després d'enlairar-se fins al cim amb la consecució de la revolució i tot el que va comportar, sorgeix el dubte en la ment d'un dels més grans pensadors del segle XX. Quina és la direcció que ha de seguir l'home respecte a si mateix i respecte als altres? Quin és l'ideal humanista que ha de portar a la superació de les desigualtats en el futur segle XXI? S'està plantejant quina és la metodologia correcta per tal de portar la revolució a tots els racons del món, alhora fent-ho amb un plantejament generalitzat per a tots els voluntaris que estiguin disposats a lluitar fins al final, però també pensant en la seva trajectòria vital passada i futura. Ell mateix encarna l'esperit d'un *home nou*, que ha de ser el referent per a generacions futures de com a d'actuar una persona amb unes conviccions clares sobre la vida i les relacions socials entre persones i nacions.

Segons el mateix J.P.Sartre, que fa una visita de reconeixement a la revolució illenca, en "Che" Guevara, "és l'home més complet del seu temps", ja que segons ell, aquest era tan fidel a les seves paraules que la seva biografia i la història es fonien en un cos únic sense entrar en contradiccions ni incoherències. D'aquesta manera podem dir que el "Che" moldejava la revolució, però que alhora els esdeveniments d'aquesta el moldejaven a ell, fent variar la seva vessant teòrica i en conseqüència per a l'acció, fent canviar la vessant pràctica. Les accions i escrits del "Che" van ser fonamentals almenys en sis nivells: agricultura, indústria, política financera, estímul moral de la població, consciència revolucionària i política internacional.

Però les bones relacions de Castro amb l'URSS, o bé la dependència en molts aspectes d'aquesta federació de repúbliques, fan que les relacions entre ell i Guevara empitjorin. Estem a les acaballes de l'any 1964 i sembla que la revolució no avança en la direcció que desitjaria Guevara. En un acte d'autocrítica, canvia la direcció dels seus escrits, i es dedica a buscar tots els punts febles en la situació de l'Estat i els errors que s'han comès en la contrucció d'aquest, cosa que va lligada a la socialització de l'economia. Cuba es veu atrapada entre dues superpotències que, converteixen el territori cubà i tots els aspectes que concerneixen a aquest a nivell polític en una lluita constant i una resituació estratègica de les peces de la Guerra Freda. Així Cuba que es volia

alliberar del monocultiu de sucre, veu com se li tanquen les portes als productes d'Estats Units i de gran part del món, per l'imposició d'un bloqueig econòmic per part del *lliure mercat*, de manera que l'illa es veu obligada a vendre la seva moneda de canvi, el sucre, als països socialistes, com ara l'URSS, els quals vénen alhora als cubans els seus productes i màquines, de manera que és torna a crear el cicle *imperialista* en el qual els països més rics hipotequen els més pobres amb un comerç desigual. Tot i això poc a poc l'Estat socialista s'anava industrialitzant la nació de manera que prouïa ella mateixa els seus béns de consum, encara que d'una manera que mai ha arribat a ser completa (a nivell d'autarquia: no dependència d'altres països).

També els éxits es van succeïnt, i entre ells cal destacar el programa de treball voluntari, en el qual hi participen molts cubans per tal de tirar endavant la revolució. I entre ells s'hi troba freqüentment un dels impulsors del programa, el mateix Guevara, que passa a formar part de la pagesia durant la campanya de recol·lecció de canya de sucre. Però la consciència del nostre personatge no para de voler anar més enllà. El que més repudia és la pasivitat del primer i principal Estat socialista, l'URSS, envers la consecució d'un món totalment socialista. Creu que tots els països que s'anomenen socialistes han de donar la mà a les diferents resistències que existeixen en els països capitalistes per tal d'enderrocar-los i erigir bastions comunistes que alhora ajudessin a altres pobles a alliberar-se. Dintre de tot aquest pensament hi va implícit l'impuls a l'eina bàsica que tenen el desfavorits per a la lluita: la guerra de guerrilles. L'URSS es limita en aquesta època a recolzar els diferents partits comunistes que existeixen arreu dels països desenvolupats i subdesenvolupats, però alhora conduïnt la seva política envers la lluita contra el capitalisme, volem dir: no s'impulsa la revolució sinò que es recomana la pacificació i el pactisme entre els bàndols capitalistes i socialistes dintre dels països on encara hi ha *lliure mercat*. D'aquesta manera el que s'intenta és crear una ambigüitat a nivell de política internacional, ja que en realitat l'URSS està estrangulada per la pressió econòmica de les nacions *lliures* encapçalades per Estats Units i Gran Bretanya, que acceleren la seva producció i millora tecnològica, ja que saben que un ritme tan revolucionat acabarà fent saltar la maquinària soviètica, en part per l'obsessió d'aquesta d'arribar al mateix nivell tecnològic en camps com l'armament o l'exploració espacial entre d'altres. El cert és que la coexistència pacífica no refreda la possibilitat d'una III Guerra Mundial, i l'estratègia és sobreviure a qualsevol preu.

Després de llargues deliberacions amb ell mateix, en Guevara arriba a la conclusió que ha arribat l'hora de marxar. Aquesta decisió respòn a que en l'horitzó, Guevara sempre a tingut present el deure de continuar l'alliberació d'Amèrica Llatina. Es per aquesta raó que en un moment donat va a parlar personalment amb el seu camarada Fidel Castro. En aquesta conversa que durarà 40 hores ininterrompudes, es debatran tots els aspectes de la present revolució, es recordaran els vells temps de la guerrilla a Sierra Maestra, s'entrevindrà el futur dels dos personatges, i finalment Castro, en un principi en desacord, accepta finalment la ferma decisió de Guevara de tornar a combatre per la revolució arreu on aquesta el cridi. Fidel donarà totes les facilitats a Guevara per marxar i així encetar de nou la guerra de guerrilles, de manera que disposarà a les mans d'Ernesto homes, armes i contactes per tal de poder continuar amb la lluita infinita: la de l'alliberació dels homes de l'explotació de l'home per l'home.

“La arcilla fundamental de nuestra obra es la juventud: en ella depositamos nuestra esperanza y la preparamos para tomar de nuestras manos la bandera”

3-Exili al Congo i l'infern bolivià

Decidit en la seva posició de revolucionari internacionalista Guevara accepta com a primer destí el Congo, tot i que en realitat voldria haver anat a lluitar a Amèrica del Sud. La seva última aparició pública, és l'u d'abril de 1965, dia en que renúncia a tots els seus càrrecs i deixa Cuba en direcció a l'Àfrica. Durant els nou mesos que resideix a la selva congolenya, el "Che" passa de l'esperança d'iniciar la revolta a l'Àfrica, al descobriment de que no tot són bones voluntats en el bàndol dels suposats *socialistes* centre-africans que lluitaven contra el dictador Thsombé. El primer obstacle l'idioma, el segon la manca de disciplina dels guerrillers autòctons, que amb facilitat canviaven de bàndol o obeïen a un o altre capdill de la guerra. Així amb el manual de la revolució cubana sota el braç, Ernesto i altres cubans intenten en va reproduir el mecanisme insurreccional que havia funcionat correctament a Cuba. Els territoris en mans de la guerrilla no estaven organitzats i poc a poc anaven perdent força contra l'Exèrcit, i Guevara cansat de la amoralitat dels pseudoguerrillers que miraven més pel seu individu que per la revolució, va decidir emprendre de nou el vol cap a altres fronts.

Així és com després d'un breu període a Europa en que salta de país en país, retorna a Cuba secretament, estem al març de 1966 i prepara el seu aterratge a Bolívia, lloc on serà per al novembre. Durant onze mesos un grup d'uns 30-40 voluntaris, entre bolivians, cubans i d'altres països sudamericans, intentaran, amb en "Che" al capdavant, crear un territori autònom amb bases estabilitzades, d'igual manera que es va fer a Cuba. Però altres factors juguen en contra de Guevara aquesta vegada, el més crucial sens dubte: la coneixença per part de la C.I.A. de la presència de l'argentin a Bolívia, i la conseqüent intervenció d'aquest organisme en la captura del guerriller. El fet és que els serveis secrets americans varen subministrar a l'Exèrcit bolivià (en aquell moment comandat pel dictador Barrientos que havia pujat al poder el 1964) totes les armes i entrenament necessari per a la lluita contra la guerrilla organitzada. Es parla també de l'aïllament respecte a la ciutat que patien els lluitadors enmig de la zona escollida: Nanchahuazú, una zona de valls selvàtiques, pics desèrtics i caudalosos rius. Però més important era l'aïllament respecte a la resta del món, tot hi que mitjançant vies poc convencionals es va poder transmetre un últim missatge del comandant, dirigit a la Tricontinental, una mena d'assemblea impulsada per ell mateix encarregada d'encetar el diàleg entre els països dels continents explotats pels imperialistes: Àsia, Àfrica i Amèrica.

Però el document més significatiu d'aquesta última època és el diari que escriurà fins al dia abans del final. En ell es relaten minuciosament totes les petites victòries de la guerrilla, però també els innumerables suplicis i pèrdues que hauran d'anar suportant els supervivents, que acabaran éssent naufrags en el mig d'una terra que no els pertany, i en la qual cada cop si posicionen més combatents enemics. El cercle es va tancant però la resistència és ferotge, fins al punt de que el "Che" en l'últim dia escrit al diari (7 d'octubre) relata com es compleixen 11 mesos de lluita armada "sense grans complicacions". Però el dia 8 caurà en una emboscada a la Quebrada del Churo, els últims 17 supervivents lluitaràn contra més de 100 soldats perfectament equipats. Però el "Che" ferit en combat, no mor lluitant, es portat a la Higuera, on després d'un interrogatori mor afussellat en contra de les ordres d'instàncies superiors. El mite acabava de néixer, tenia 39 anys.

"Qué importa el lugar donde nos sorprenda la muerte; que sea bienvenida si nuestro grito de guerra ha sido escuchado y otra mano empuña nuestras armas y otros hombres se levantan para entonar los cantos fúnebres en el crepitar de las ametralladoras y de los nuevos gritos de guerra y de victoria." Última frase del missatge a la Tricontinental, maig de 1967.

4- En record d'Ernesto Guevara de la Serna, la lluita continuà.

A mis hijos:

“Si alguna vez tienen que leer esta carta, será porque yo no esté entre ustedes. Casi no se recordarán de mí y los más chiquitos no recordarán nada. Su padre ha sido un hombre que actúa como piensa y, seguro, ha sido leal a sus convicciones. Estudien mucho para poder dominar la técnica que permite dominar la naturaleza. Acuérdense que la revolución es lo importante y que cada uno de nosotros sólo, no vale nada. Sobre todo, sean siempre capaces de sentir, en lo más hondo cualquier injusticia cometida contra alguien en cualquier parte del mundo. Es la cualidad más linda de un revolucionario. Hasta siempre, hijitos, espero verlos todavía. Un beso grandote un gran abrazo de papá”

Aquestes són les últimes paraules que Guevara dirigeix a la seva família que resideix a Cuba. A ella no li deixa cap bé material, està segur que l'Estat socialista vetllarà per la seva educació i benestar. Podem observar una última lliçó als seus fills, que lluitin contra tota injustícia amb totes les seves forces, però no només és un consell que dona als més íntims, sinó que es dirigeix a tots els fills de la Terra perquè s'esforcin a treballar contra les desigualtats del món capitalista.

Però cap a on dirigiria la lluita el “Che” si estigues entre nosaltres avui, any 2005? Possiblement enfocaria la lluita en els mateixos termes que en la seva època, per tant, en la necessitat d'eliminar qualsevol explotació de l'home per l'home (sempre amb l'imperialisme com a fase superior), a la que s'hauria d'afegir -en el context actual- el deure d'erradicar qualsevol explotació de la naturalesa per l'home. Però estaria d'acord en lluitar amb les armes contra uns enemics cada cop més implacables? Amb tota seguretat sí, ja que al llarg de tot el seu desenvolupament personal, ha anat creant una consciència en base a que *“la coexistència pacífica entre nacions no engloba la coexistència entre explotadores y explotados, entre opresores y oprimidos”*, com resumeix aquesta frase dita en el seu discurs davant les Nacions Unides. Un altre extracte acaba per confirmar que l'única manera per al “Che” d'aconseguir la victòria és mitjançant la violència:

“Los combates no serán simples combates callejeros, de piedras contra gases lacrimógenos ni huelgas generales pacíficas... ; será una larga lucha, sangrienta, cuyo frente se abrirá por las guerrillas, en las ciudades y pueblos destruidos por los bombardeos enemigos. Nos empujan a esta lucha; no hay alternativa; tenemos que prepararla y tenemos que decidirnos a emprenderla.”

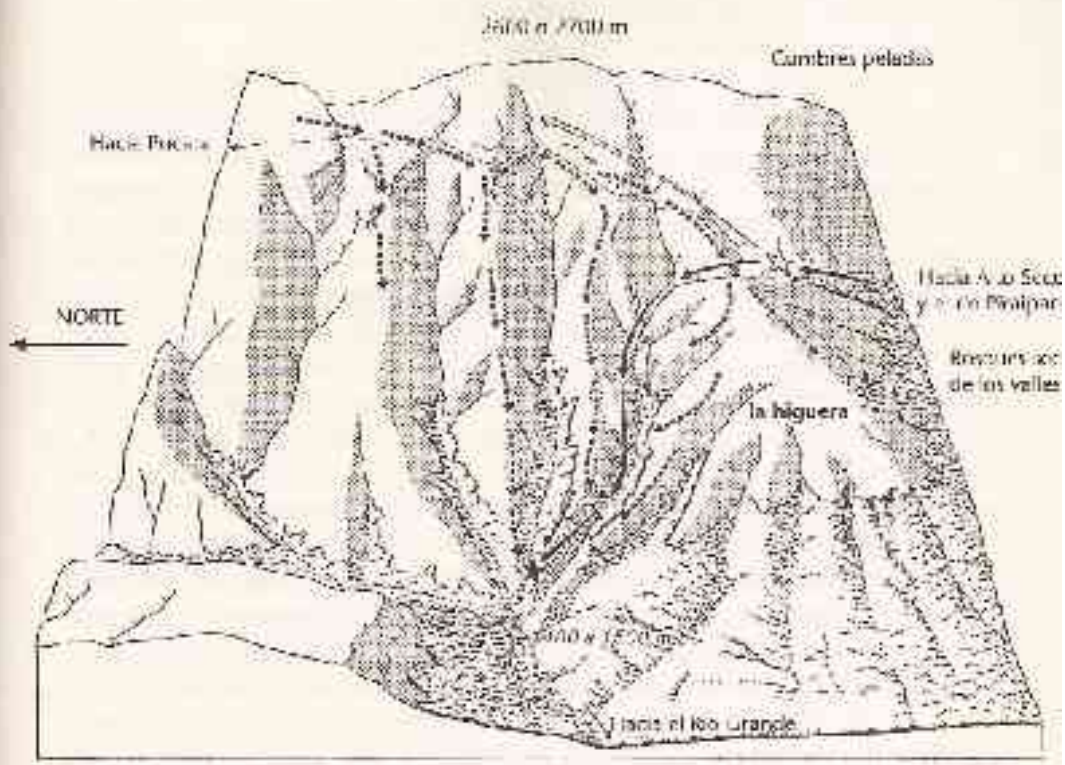
Sens cap mena de dubte el debat interior d'Ernesto es centraria bàsicament en aquest punt, ja que les condicions exteriors no tan sols no han canviat de rumb, sinó tot el contrari, cada cop el capitalisme s'extrematza fins a cotes abans inimaginables. Per això és important fer aquest tipus de reflexions, i més per a aquells que han agafat el revolucionari com a referent de lluita, o com a exemple moral de com s'ha de comportar conseqüentment una persona amb les seves idees, al marge de l'ús de la violència.

Així malgrat tot l'idea més important del “Che” és que la revolució ha de ser permanent, des d'allà on estiguem situats, en qualsevol moment de la història, des de la nostra posició, em de continuar contruint un món millor amb els fonaments ben sòlids, sense traïr els nostres inicis, estem parlant de ser fidels a l'home, no d'obligar-lo, de que la voluntat sorgeixi per ella mateixa de cada individu; d'una forma pura, mai imposada.

Per tant l'únic que cal esperar de qui hagi llegit aquest extens article, és que agafi les seves idees i les posi a la pràctica, **fins a la victòria sempre!**



ÚLTIMO COMBATE: LA QUEBRADA DEL CHURO Y LA HIGUERA



- ★ Emboscada del 25 de septiembre de 1967
- ← Refugio de Che en
- Refugio del Che en la Quebrada del Churo (Churo)
- ↔ Movimientos planeados
- ← Movimientos de las tropas
- ★ Última batalla (8 de octubre de 1967)

◀ Col·lectius i associacions alternatives ▶

Contra-Infos

www.sindominio.net/zitzania

butlletí setmanal de contrainformació

-Extret de la Guia Útil per a la Transformació Social-

Orígen del projecte

A començaments de l'any 1998 apareguè la revista Zitzània, una publicació mensual que fou fruit del context emergent de moviments socials en àmbits com la universitat, els centres socials okupats, la solidaritat entre pobles, etc. La repressió es va estendre, amb desallotjaments de centres socials, manifestacions de protesta i detencions. Paral·lelament a això els mitjans de comunicació es limitaven a fer de portaveus de les fonts oficials. Davant d'aquest context era necessari donar altres informacions, fer d'altaveus d'allò que sorgia des dels mateixos actors i actrius dels moviments socials. El projecte de Zitzània tenia, però alguns inconvenients: una peridocitat massa llarga i un cost massa elevat.

Va ser aleshores quan ens vàrem replantejar la nostra feina coordinant-nos amb d'altres projectes com l'Infousurpa (prenent el seu format mural), Illacrua, La Burxa, ràdio Bronka, etc. A la pràctica però el nou projecte de Contra-Infos va ser assumit principalment per la gent que editava la revista Zitzània.

El format, l'evolució i el contingut

El Contra-Infos és un butlletí mural setmanal que s'edita des del mes de juny de l'any 1998 ininterrompudament. Es tracta de 3 fulls dinA-3 horitzontals que es pengen a plafons col·locats a més de 200 locals. L'any 98 es repartia a una seixantena de punts, però en l'actualitat aquests arriben a prop de 250. Uns 200 ateneus, locals, centres socials, instituts, biblioteques, centres cívics i facultats de les proximitats de Barcelona, i una cinquantena de punts a poblacions de tota Catalunya. Els seus continguts se circumscriuen en una vintena de temàtiques que preten donar cabuda al conjunt de moviments socials, lluites, reivindicacions o situacions d'injustícia que es presenten en el nostre entorn. Es prioritzen els criteris de proximitat i de manipulació o silenciament per part dels massmedia alhora de donar rellevància a unes informacions o altres dins del disseny del butlletí. La informació es reflecteix a partir de la transcripció de comunicats, a partir de la mateixa edició dels textos, o també en un format mixt.

Altres formats del butlletí. Us podeu subscriure al butlletí electrònic, que ja enviem a prop de 3000 adreces, tant en català com en castellà, o descarregar-vos el butlletí en format pdf des de la nostra pàgina web. Recordeu que l'edició setmanal de Contra-Infos està disponible cada dimarts al vespre en qualsevol dels seus formats.

L'Anuari del Contra-Infos

Després del primer any vàrem creure necessari editar un format més pràctic de consulta de la informació que difoníem setmana rere setmana, ja que el mural era molt efímer i de difícil consulta. Per això vam posar-nos a treballar en l'Anuari, una eina de consulta de totes les informacions aparegudes a Contra-Infos, classificades cronològicament i temàticament i amb els corresponents índex per facilitar-ne qualsevol cerca. L'any 1999 va aparèixer el primer Anuari, que tenia les informacions dels 83 primer butlletins, fins a la primera setmana de l'any 2000. El segon Anuari va arribar fins al butlletí 132 (l'última setmana de desembre de l'any 2000), i finalment el tercer que arriba fins a l'agost de 2002. Es tracta de volums d'entre 250 i 350 pàgines i amb centenars de fotografies, dibuixos i cartells de molts dels actes que han tingut lloc durant el període compilat. Pots adquirir tota la col·lecció per 30 euros, i així també contribuiràs a la nostra principal font d'autogestió.

Com contactar: .Telèfon i fax: 93 442 62 53

.Adreça electrònica: zitzania@sindominio.net

.Notícies del Contra-Infos

L'Europarlament rebutja les patents de programari

Estrasburg/França- L'Europarlament va rebutjar el passat dimecres 6 de juliol la directiva per a la concessió de patents a invencions implementades per ordinador. La qüestió de les patents de programari era un dels temes de debat en la reunió del consell d'afers legals a Estrasburg. L'Eurocambra va rebutjar la polèmica directiva d'introduir un sistema de patents semblant al dels Estats Units i el Japó dins la UE per 648 vots en contra, 14 a favor i 18 abstencions. La notícia ha alegrat molts grups d'usuaris de programari lliure i empreses informàtiques d'Europa, que de fa temps lluiten per evitar que la Unió Europea aprovi una directiva favorable a les patents de software. La patentabilitat de programes informàtics és vista pels opositors com una reculada en la lliure distribució de coneixements i un cop dur al programari lliure. Per això cada vegada que la qüestió entra a debat al Consell Europeu o a l'Europarlament, com la setmana passada, aquests col·lectius es mobilitzen per recordar als representants polítics els desavantatges d'introduir a la UE un sistema de patents de programari. Des de fa un parell de setmanes la mobilització s'ha tornat a activar arran de la reunió del consell d'afers legals de la setmana passada. A banda de manifestacions i reculls de signatures virtuals, es convocà una concentració davant del Parlament europeu d'Estrasburg amb gent de tota Europa. Mira també:

ARTICLE



Actualment se'ns fa difícil trobar a la gran pantalla pel·lícules amb les que un pugui realment iniciar un debat, reflexionar i extreure'n idees profitoses i no només gaudi estètic o catàrtic. L'imperi de Hollywood ha imposat una sèrie de requisits, en part demanats per la massa, perquè s'aprovi el pressupost d'un projecte, fent de l'actual cinema si més no rutinari, acció amb efectes especials, amors prohibits, humor absurd...

Davant aquest desolador panorama cultural, és sempre un goig trobar pel·lícules com els Edukadors, en la que el públic ha d'optar forçosament pel paper de públic actiu, amb reflexions, somriures de complicitat i tensió. Tal i com diu el seu director, Hans Weingartner, la pel·lícula no aporta solucions a la situació actual, simplement dona a veure la necessitat d'un canvi. Un canvi que tres joves idealistes intentaran portar a terme amb la seva imaginació.



Jan i Peter, dos amics que comparteixen pis, tenen una estranya manera per lluitar contra el sistema. Entren a les cases dels rics i canvien la disposició dels mobles, sense robar res i deixant una nota amb la frase "Els vostres anys d'abundància han acabat". Ells són els Edukadors, ataquen a un per educar a cent, i tot això, sense robar ni usar la violència física, només amb la por. En Peter surt amb la Jule, una noia que per culpa d'un accident deu milers d'euros a un home ric, i és per això que treballa dia i nit en un restaurant, ocupant el poc temps d'oci del que disposa en accions locals contra indústries que no respecten els drets humans o el medi ambient. Com que la major part del sou l'ha de pagar per al deute, no té prou diners per pagar el lloguer del pis i es muda amb en Peter i en Jan. En poc temps descobrirà qui són veritablement els seus amics i quines accions duen a terme, volent-s'hi afegir en descobrir la casa de l'home a qui deu tants diners. A partir d'aquí l'argument s'embolica, desenllaçant en un segrest forçat per les circumstàncies i l'exili en un refugi a la muntanya, on intentaran trobar una solució.



I és en aquest refugi on trobem segurament els moments més interessants de tota la pel·lícula. Llargues converses sobre moral, egoisme i altruisme, l'actuació del temps en les persones i temes que estan al cap de tots. És també el moment en que els tres amics han de decidir que fan amb ells, doncs en Jan i la Jule s'han enamorat i en Peter ha de deixar-se de convencions socials per a entendre que la Jule és lliure d'enamorar-se de qui vulgui, igual que en seu amic Jan. El tenen els tres segur és que han de seguir junts, doncs és així com tindran més força.



Amb aquesta història com a marc, el seu autor usa el cine com a plataforma per a la política, un dels seus objectius desde que en la seva joventut, el van fer fora d'una casa okupada amb violència i tractant-lo com a un gos. Bona pel·lícula per el que tingui ganes de reflexionar de la necessitat del canvi i de les múltiples possibilitats existents de fer front al sistema.

*"Una obra adulta, no discursiva ni moralista, respetuosa con sus personajes, pero abierta a la libre interpretación de los espectadores. (...) Puntuación: *** (sobre 5)." (Carlos F. Heredero: Cinemanía)*

"Una película un tanto larga y discursiva, bien que con algunos puntos de notable interés (...) recorrida por un cierto candor ideológico (o algo peor: unos planteamientos hechos de multitud de lugares comunes y con personajes tan contradictorios, en sus declaraciones y en sus actos, como el trío de jóvenes)." (M. Torreiro: El País)

*"La película rezuma ideología por todos los poros de la pantalla, pero tan mezclada con un grande y extraño sentido del humor y con una inteligencia todavía más grande y puntiaguda, que se lo come uno de un bocado como si fuera un canapé de pavo. (...) Puntuación: ** (sobre 5)." (E. Rodríguez Marchante: ABC)*

*"El filme aborda problemas actuales pero lo hace dentro de una ficción poco creíble y con unos personajes elementales (...) Puntuación: ** (sobre 5)." (F. Marinero: Diario El Mundo)*

FITXA TÈCNICA

Director HANS WEINGARTNER

Guió KATHARIN HELD HANS WEINGARTNER

Fotografia MATTHIAS SCHELLENBERG DANIELA KNAPP

Montatge DIRK OETELSHOVEN ANDREAS WODRASCHKE

Música ANDREAS WODRASCHKE

Productors HANS WEINGARTNER ANTONIN SVOBODA

FITXA ARTÍSTICA

Jan DANIEL BRÜHL

Jule JULIA JENTSCH

Peter STIPE ERCEG

Hardenberg BURGHART KLAUSSNER

La revista el **Jardi de les Idees** es distribuïeix en més de 200 ateneus, cases okupades, portals de contrainformació, distribuïdores i editorials en format digital. També té una tirada física de 100 números que es distribueixen de mà en mà per la ciutat de BCN.

*Si del dia vols profit,
que no et trobi el Sol al llit*

“No ens cal valor per empendre coses perquè siguin difícils, sinó que són difícils perquè ens manca valor per empendre-les”

Lucio Anneo Séneca

>Altres seccions<

-Editorial.....pàgina 2

-Col.lectius alternatius.....pàgina

Autogestió

L'Hort a Casa

Si es cierto que de mediana consumimos 4 horas de televisión al dia, quiere decir que miramos 30 horas de televisión a la semana, 120 horas al mes, 1.440 horas al año, y en una vida de 80 años 115.200 horas, o lo que es lo mismo 4800 dias ante el televisor, o 685 semanas , 171 meses, 14 años.... A que esperas para apagar la tele?

Qui va ser...?

Ernesto “CHE” Guevara
3^apart



Manifestació MassaCrítica Barcelona

Concentració de vehicles sense motor. Inundem els carrers !

Bicicletes, skates, longboards, patins....

El primer divendres de cada mes a les 20:00

Plaça dels Països Catalans (davant Estació de Sants)

Vine a alliberar la ciutat dels cotxes i la contaminació.

LLIBRERIA LLIBERTÀRIA Llibres, articles, manuals, tot per a la lliure difusió de la cultura.

llibreriaallibertaria1984@hotmail.com

pàgines centrals

www.acracia.tk